

Een Enkeltje Gehenna

Lieve Teri,

Als je dit leest is het voor mij waarschijnlijk al te laat. Je kan mij terugbrengen met mijn Hoop, maar die is van mij afgenomen, door Gremone de zeemeerheks. Daarom, lieve Teri, stuur ik je deze brief. Op de bijgevoegde kaart zie je waar je Gehenna kunt binnenkomen. Zorg dat je mijn achtpuntige glazen ster, mijn Hoop, terugneemt! Oh ja, neem de amulet mee die ik je heb gegeven.

Je opoe.

Dus ging ik op pad, naar de ingang van Gehenna, het land van water en vuur. Waar de lava in Gehenna de monsters niet deed opgloeien, kolkte de wilde zee wel donker.

Voor mij stond een kleine grot die geblokkeerd was. Voorzichtig wrikte ik het hout los dat in de weg zat.

Vervolgens klom ik door het kleine gat. Ik voelde iets tintelen op mijn huid en het leek of ik ergens anders was. Toen ik om mij heen keek, zag ik een grote grot. Verbaasd keek ik verder. Achter mij was een donker bos. Ik hoorde krekels en springkanen tjirpen en bladeren ritselen.

Nadat ik van de schok was bijgekomen liep ik voorzichtig het woud in. Een rode gloed verlichtte alles mysterieus en in de verte zag ik schaduwen van draken. Ik rook verbrand vlees en zag verderop dwaallichtjes met slechte gewetens. Ik was in Gehenna.

Een snelle blik op de kaart vertelde mij dat die was veranderd. Ik zag groen bos en bergen. Verderop was een groot landschap gemarkeerd met: 'Gremones gebied'.

Nadat ik veel te vaak bijna met mijn ogen dicht had gelopen, om niet achter de dwaallichtjes aan te lopen, kwam ik bij een enorm landhuis. Tijgerend kroop ik naar het hek dat eromheen stond, zo dat niemand mij kon zien. Het hek was van steen, maar bij de poort van metalen spijlen en zo enorm dat ik tussen de spijlen door kon kruipen. Het gebied zag er donker en verlaten uit.

Op de kaart stond ook een poort in de tuin, hier stond duidelijk een achtpuntige ster, net zoals die van opoe. Ik probeerde zo stil mogelijk door de tuin te sluipen.

Enorme vleetende planten gloeiden rood op van de lava in de lucht. Schorpioenen kropen rond en namen stenen in beslag. Andere kleine monsters kropen onder al het onkruid terwijl ik voorzichtig een weg zocht door de angstaanjagende tuin. Nadat ik een tientallen meter hoge doorneg was gepasseerd, zag ik een zwart meer kolken achter een poort.

Plotseling stond ik stil. De poort die ik zag, was van oud, dik, verroest metaal. Scherpe metalen punten staken aan alle kanten uit en in het bovenste stuk was een afbeelding van een achtpuntige ster verwerkt. Behoedzaam sloop ik eropaf.

Toen ik de punten had omzeild en erdoorheen was, stond ik ineens op een kleine rots. Om me heen golfde en kolkte water woest alle kanten op. Gloeiende spetters maakten mij nat. De lava en het vuur dat in de lucht dreef, zorgde voor een geheimzinnige gloed.

De wind rukte aan mijn haren en duwde iets mijn mond binnen. Het smaakte eerst bitter maar daarna zoet en gleeed als vanzelf mijn keel binnen. Vervolgens overspoelden de golfen mij. Water trok me naar beneden tot ik de zee in viel.

Ik belandde onder water en paniek overmande mij. Per ongeluk schreeuwde ik en ik verwachtte dat water mijn mond zou vullen. Na nog meer wild gespartel bleek al snel dat het water uit mijn mond en neusgaten wegbleef en ik onder water kon ademen.

Toen ik mijn ogen opende zag ik daar op de zeebodem iets groots en donkers. Ik kon voelen dat het leefde en dat het ooit de vorm van een mens had gehad. Maar wat onder mij lag, was verre weg van een mens.

Ik wilde wegzwemmen maar ik wist dat Gremone machtig genoeg was om mij toch wel hier te houden, anders had ze opoes Hoop niet kunnen afpakken. Dus zwom ik voorzichtig naar haar toe, terwijl het donkere water mij gulzig opnam en naar de diepte lokte.

Tot ik voor een reusachtig wezen zwom, het rekte zich langzaam uit en grijnsde gemeen naar mij. Lava van boven en vissen met lampjes verlichtten haar. Ze was afschuwelijk. Een stenen huid vormde een enorme kwal. Slierten slijmerig zeewier met scherpe kiezels vormden haar monsterlijke tentakels. De zee kronkelde om haar heen, alsof het wachtte op een bevel. Het zou heel wat kosten om deze zeemeerheks over te halen mij mijn opoes Hoop te geven.

“Wat doet een mens hier in mijn zee?” donderde Gremone met een stem die schor klonk, vol van diepe macht.

Ik antwoordde: “Ik ben hier voor een Hoop.” Toen pas viel het mij op dat Gremone een enorme ketting droeg. Deze bestond uit allemaal prachtige, glazen Hopen. Honderden vormen weerkaatsten het licht. Maar geen enkele hoop was zo mooi en adembenemend als, tot mijn schrik, het prachtstuk van de ketting. Opoes Hoop. Het hing in het midden en was groter en stralender dan alle andere.

“Luister mens,” hoorde ik, “als jij een Hoop wilt, moet je een opdracht voor mij uitvoeren.”

Oke, dacht ik, dit is nog niet helemaal onmogelijk.

“Als ik uw opdracht met succes uitvoer, dan krijg ik een Hoop naar keuze uit uw ketting, in perfecte staat,” antwoordde ik.

Met een hese stem die de hele zee vulde vertelde Gremone haar opdracht: “Vul deze beker met vuur.” Ze wees naar een stralende diamanten beker die verderop lag. Het was een soort wijnglas en weerkaatste de lava van boven in duizenden richtingen.

Ik slikte. Hoe moest ik vuur in het water brengen?

Toen herinnerde ik de amulet die om mijn nek hing en wat mijn opoe daarover had gezegd: “Dit is een vuuramulet. Als je het breekt, zal een vuurwezen van lava een opdracht voor je uitvoeren. Verrassend genoeg zijn de machtigste wezens in Gehenna niet van vuur. Ik hoop dat je het nooit nodig zal hebben.”

Ik tastte naar de amulet en zwom naar de beker. Niets hield mij tegen, Gremone dacht vast dat ze een onmogelijke opdracht had bedacht.

De beker reflecteerde de zee om mij heen en zag er prachtig uit. Het was een groot soort kristal, dat stevig in het zand vast stond. Ik deed de amulet af en brak hem boven de beker.

Achter mij hoorde ik vol verbazing en woede: "Nee! Dat kan niet! Alleen Marcus heeft zo een ellendig ding en hem heb ik uitgeschakeld!"

Ik werd razend en beval snel het vuurwezen om de beker te vullen. Toen draaide ik mij om en wees naar mijn opoe Marcus' Hoop.

Gremone was woest, maar ze moest de Hoop aan mij geven in goede staat. Ze greep de Hoop en smet hem naar mij toe. Terwijl ze dat deed greep een draaikolk van water mij en sleurde mij naar buiten, terug het bos in. Ik stikte bijna en knalde toen tegen een boom. De Hoop lag verderop. Mijn hart ging wild tekeer toen ik mijn ogen opendeed. Tot mijn grote verbazing was de Hoop nog heel. Kreunend probeerde ik overeind te komen om de hoop te pakken, maar toen landde een nieuwsgierige pixie erop.

De Hoop brak in duizend kleine stukjes. Vanaf de grond keek ik toe, het was alsof een vuist in mijn maag beukte. Ik zou opoe nooit meer zien.

Het moment dat ik de stukjes bij elkaar raapte vergezelde een zachte stem, die van opoe, mij en deze ging nooit meer weg.